

Arrest

nr. 263 248 van 29 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VANDEWALLE *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Ghanees staatsburger en bent u geboren en getogen in het dorp X (X) behorende tot de stad Tamale. U behoort tot de Wangala bevolkingsgroep. Uw vader was veehandelaar en uw moeder verkoopster op de markt. U heeft één zus. Als kind hield u ervan om uw moeders pruiken op te zetten, haar kleren te passen en haar make-up uit te proberen. Rond een leeftijd van tien à elf jaar ontwikkelde u seksuele gevoelens. U droomde hierbij steeds van het hebben van seksuele betrekkingen met een denkbeeldige blanke man. Wanneer u bij uw vrienden probeerde uit te vinden of er iemand bij was die wilde experimenteren meer lichamelijke omgang, maakten ze u duidelijk dat ze hiervoor niet te vinden waren. U werd vervolgens door hen "evil" en "kojobesiya"- een term in de Twi taal die voor

homoseksuelen wordt gebruikt- genoemd. Deze pesterijen K.n uw moeder ter ore. Ze waarschuwde u uw gedrag te veranderen omdat u in problemen zou kunnen komen of zelfs uw leven zou kunnen verliezen. Wanneer uw vader u bij zich riep om u te verantwoorden over wat hij van mensen had gehoord over uw gedrag bij andere jongens ontkende u hem ooit avances bij jongens te hebben gemaakt. Bij uw leraar, die u vroeg of u gay was, verklaarde u dit niet te weten. Hij adviseerde u dan snel te veranderen. Intussen haalde u A. N., één van uw beste vrienden, over om met seks te experimenteren. U trakteerde A. hiervoor enkele keren op eten en bood hem –omdat hij zo'n experiment iets taboe vondgeld aan. Na het geld van u te hebben aangenomen stemde hij in met seksuele betrekkingen op voorwaarde ermee te stoppen als het niet goed voelde. Na de seksuele daad was A. boos op u omdat hij pijn had en het niet voelde zoals u hem had voorgelaten. Hoewel u vrienden bleef, bekoelde jullie vriendschap en stopte deze uiteindelijk daar A. mogelijks tegen de andere bevriende jongens had gezegd waar u op uit was. Wanneer u vijftien à zestien jaar was leerde u K. O., een jongen uit de buurt en uit uw eigen klas, beter kennen. K. vertelde u dat hij anders was dan anderen en geen relaties met meisjes/vrouwen zag zitten omdat ze bij een bevalling kunnen sterven. Wanneer hij u opmerkte dat hij van u wist dat u zoals hij was, begon u een relatie. U sprak regelmatig af in de velden langs het dorp om elkaar te zien en seksuele betrekkingen te hebben. Ook bezocht K. u thuis wanneer uw ouders en zus niet aanwezig waren. Wanneer K.'s stiefmoeder uw moeder op de hoogte bracht van jullie omgang zei uw moeder u anders te gedragen en uw leefwijze te veranderen omdat uw religieuze vader dit allemaal niet zou aanvaarden. Na een relatie die anderhalf jaar duurde werden jullie op een plaats vlakbij uw dorp waar jullie hadden afgesproken, door enkele dorpsjongens betrappt tijdens een intiem moment. Jullie werden geslagen en met de dood bedreigd. Jullie konden uiteindelijk ontsnappen. Bij uw thuiskomst vertelde u uw moeder over het gebeuren. Uw moeder lichtte even later uw vader in over uw problemen. Na door uw vader te zijn mishandeld, werd u door hem het huis uit gejaagd waardoor u de nacht buiten diende door te brengen. Tegen de ochtend liet u een voorbij wandelend kind uw moeder weten waar u zich bevond. Uw moeder besloot u onder te brengen bij haar vriendin in Yendi. Tijdens uw week van verblijf in Yendi kwam uw moeder u bezoeken. Ze zei u ofwel uw leven aan te passen of uw land en zelfs Afrika te verlaten. Ze voorzag u van uw kleren en wat geld voor onderweg. In 2009 verliet u Ghana richting Niger. Vervolgens reisde u naar Libië. In 2010 verliet u Libië richting Italië. Vanuit Italië reisde u door naar Zwitserland waar u op 18 maart 2010 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op basis van het Dublin akkoord werd er beslist om uw verzoek niet in Zwitserland te behandelen maar u naar Italië terug te sturen. Op 22 september 2011 werd u naar Italië gestuurd. Enkele dagen later, op 27 september 2011 kwam u terug naar Zwitserland en diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Opnieuw werd er beslist om uw verzoek niet in Zwitserland te behandelen daar Italië hiervoor verantwoordelijk was. U werd op 16 januari 2012 terug naar Italië gestuurd. Zowel in Zwitserland als in Italië verbleef u in zeer moeilijke omstandigheden op straat. U besloot naar Duitsland te trekken. Op 18 juli 2016 werden er uw vingerafdrukken genomen en op 12 augustus 2016 heeft u er een verzoek om internationale bescherming ingediend. U werd er in het kader van dit verzoek gehoord op 21 juni 2017. Nadat uw verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, trok u in 2018 naar Frankrijk. In Frankrijk woonde u in moeilijke levensomstandigheden op straat. Nadat u er op straat werd beroofd en geslagen, besloot dan naar België te komen, waar u op 11 juni 2018 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In België liet u zich verzorgen aan uw verwondingen die u in Frankrijk had opgelopen. Door alle gebeurtenissen voelde u zich zo slecht, kampte met stress, angst en slaapstoornissen dat u op 17 juli 2018 vanuit het OOC Steenokkerzeel werd opgenomen in het psychiatrisch ziekenhuis St. Alexius in Grimbergen, nadat u een zelfmoordpoging had ondernomen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis werd u gevolgd door dr. Philippe Van Ooteghem, uw psychiater en door uw therapeute professor dr. Derluyn, die u psychologische ondersteuning biedt.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: een kopie van de organisatie Rainbowhouse d.d. 26/09/2019, kopieën van uw aanwezigheid tijdens gay pride in Brussel, waarop u te zien bent met enkele deelnemers en bij een spandoek van de organisatie Rainbowhouse, een kopie van uw geneesmiddelenvoorschrift opgesteld op 13 maart 2019 in het psychiatrisch ziekenhuis St. Alexius in Grimbergen; een attest van uw psychiater dr. Philippe Van Ooteghem (d.d. 09/12/2019) en een psychologisch verslag opgesteld door uw therapeute professor dr. Derluyn (d.d. 30/10/2019).

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal (CGVS) op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Zo blijkt uit informatie, verstrekt door Fedasil (d.d. 06/07/2018), dat uw centrumarts dr. L. Bruggeman vraagt om tijdens de Dublin-procedure rekening te houden met uw psychologische kwetsbaarheid, uw nood aan stabiliteit en pleit voor het belang van continuïteit van psychiatrische zorg, daar u werd opgenomen door het psychiatrische ziekenhuis St. Alexius in Grimbergen. In bovenstaand schrijven verwijst ze naar een traumatische gebeurtenis die u onderweg zou hebben meegemaakt en naar uw gezondheidsklachten die kunnen wijzen op posttraumatische stress. Dezelfde bevinding wordt gedaan in een attest opgesteld door uw arts dr. K. De Rycker van het psychiatrisch ziekenhuis St. Alexius in Grimbergen (d.d. 17/07/2018) waarin wordt gewezen op uw psychologische kwetsbaarheid en het belang van continuïteit van psychiatrische zorg. Uit een kopie van een geneesmiddelenvoorschrift opgesteld in het psychiatrische ziekenhuis St. Alexius en uit de kopie van psychologisch verslag opgesteld door uw therapeute professor dr. Derluyn blijkt dat u deze opvolging kreeg/krijgt, zowel op vlak van medicatie als therapie. Ook u verwees tijdens uw opeenvolgende gesprekken op het CGVS in het kader van uw persoonlijk onderhoud naar deze opvolging (zie notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 03/10/2019 – verder “notities CGVS I, p. 13,14 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d. 08/09/2020 – verder CGVS II p.5 en notities persoonlijk onderhoud Commissariaat-generaal d.d.04/02/2021 – verder CGVS III, p.3,4,12,13,15,16).

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal en werd er tijdens uw persoonlijk onderhoud op 3 oktober 2019 gevraagd hoe het met u ging en of u in staat was om het gesprek te houden. U antwoordde duidelijk dat u het goed maakte en in staat was om te spreken (notities CGVS I, p.2). Bij een vraag naar uw gezondheid en om te polsen of u tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS op 8 september 2020 in staat was om te spreken met uw Protection Officer antwoordde u ook positief (notities CGVS II, p.3). U legde er zelfs uit dat u zich goed voelde omdat uw gesprekken met uw psychologe u goed helpen en legde uit dat u op aanraden van uw psychotherapeute in uw opvangcentrum ging meehelpen in het kader van een bezigheidstherapie (notities CGVS II, p.21). Op het bijkomend persoonlijk onderhoud op 4 februari 2021, gaf u eveneens aan in staat te zijn om uw onderhoud verder te zetten (notities CGVS III, p.3). U werd bijkomend ook telkens gewezen op de mogelijkheid om pauzes te vragen –naast de gegeven pauze door uw Protection Officer- en te melden indien er iets niet goed zou gaan (notities CGVS I, p.4,7,27 en notities CGVS II, p.5,14,21,29 en notities CGVS III, p.3,12). Uit de notities van uw drie gesprekken in het kader van uw persoonlijk onderhoud blijkt u verder nergens gewag te hebben gemaakt van concrete problemen met betrekking tot uw gezondheid. Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen er vraagtekens te worden gezet bij het door u geschetste persoonlijk profiel en uw algemene (leef)situatie in Ghana. Het valt immers op dat u uw opeenvolgende verklaringen zoals afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS enerzijds als uw verklaringen in Zwitserland en Duitsland anderzijds, zo danig tegenstrijdig zijn dat u het onmogelijk maakt om nog een duidelijk beeld te krijgen over uw persoon. Dit is nochtans van primordiaal belang om een onderzoek te kunnen voeren naar uw leefomstandigheden voor uw komt naar Europa/België.

Zo kan worden vastgesteld dat u bij uw aankomst in België, wanneer u zich op 8 juni 2018 bij de spoorwegpolitie aanmeldde, stellende uit Frankrijk te zijn gekomen en een verzoek om internationale bescherming te willen indienen, verklaarde **L.A.** te heten en geboren te zijn op **1 juni 2000**, wat maakt dat u zich voordeed als achttienjarige. Bij uw aanmelding bij de DVZ dezelfde dag, verklaarde u **L.A.** te heten, maar geboren te zijn op **3 juni 2001** in Komasi en bij gevolg ongeveer zeventien jaar oud te zijn. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de Federale Overheidsdienst Justitie op 27 juni 2018 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd, diende echter te worden besloten dat u zeker ouder dan 18 jaar was, waarbij **20,6** jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar uw werkelijke leeftijd was. Daarom kon u verder ook niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg konden de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. U paste vervolgens uw aanvankelijke verklaringen bij de DVZ zoals opgegeven in juni 2018, op 23 augustus 2018 ineens aan van L.A. geboren op 3 juni 2001 naar G.B., geboren op 3 juni 1998 (zie verklaringen DVZ d.d. 23/08/2018 vragen 1, 2 en 3).

Naast het feit dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, kon verder uit beschikbare informatie bij de DVZ (document Zwitserse asiëldienst, SEM d.d. 14/06/2018 en Eurodac search result) ook worden vastgesteld dat u zich in 2010 in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Zwitserland had laten registreren als **G.K.**, geboren op **19 juli 1989** in **Ghana**. In Duitsland hield u ook deze naam en geboortedatum aan, maar bleek er ook gekend onder de aliassen **L.A.** geboren op **03/06/1998** in Ghana, **G.B.** geboren op **03/06/1998** in **Tamale** en **G.K.** geboren op **19/07/1989** in Ghana (zie document aanvraag derde landen, antwoord Bundesamt für Migration und Flüchtlinge d.d. 10/12/2020). Het valt hierbij op dat de door u opgegeven geboortejaren tien jaar verschillen. Daar u beweerde zestien jaar oud te zijn geweest bij uw vertrek in 2009, is uw geboortjaar 1998 overigens ook weinig waarschijnlijk. Indien u daadwerkelijk in 1998 zou zijn geboren, was u in 2009 bij uw vertrek pas elf jaar oud, wat dan haaks staat op uw bewering als zestienjarige Ghana te hebben verlaten. Hoe dan ook, **de vaststelling dat u zich tot twee keer toe in België ten onrechte minderjarig verklaarde –in Zwitserland en Duitsland had u zich nochtans als meerderjarige laten registreren- en bovendien u zich naar het u uitkomt van verschillende namen bedient, brengt ook ernstige schade toe aan uw algemene geloofwaardigheid.** Van een asiëlzoeker kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat deze van bij aanvang en dat gedurende al zijn asiëlprocedures de waarheid vertelt over zijn naam, geboortedatum/jaar en plaats.

Behalve dat u zich in Zwitserland en Duitsland van uiteenlopende identiteiten bediende, besloot u uiteindelijk uw aanvankelijke verklaringen bij de DVZ zoals opgegeven in juni 2018, op 23 augustus 2018 uiteindelijk te wijzigen van L.A. geboren op 3 juni 2001 naar G.B., geboren op 3 juni 1998 (zie verklaringen DVZ d.d. 23/08/2018 vragen 1, 2 en 3). Uw uitleg aanvankelijk de valse naam “L.A.” te hebben opgegeven omdat u zich bedreigd voelde wegens uw seksuele oriëntatie (zie verklaringen DVZ 23/08/2018, vraag 3), is echter, gelet u behalve in België nooit ergens melding maakte van uw seksuele oriëntatie, niet overtuigend (notities CGVS III, p. 7,8).

U gaf bovendien bij uw aankomst in België ten overstaan de Federale Politie onomwonden te kennen om bescherming te willen vragen (zie Administratief Rapport FEDPOL “illegaal verblijf” d.d. 08/06/2018). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming wil invoeren kan logischerwijs worden verwacht dat deze de waarheid spreekt en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn identiteit. U heeft echter meermaals nagelaten dit te doen.

Uw uitleg op het CGVS voor het verschil in geboortejaren, met name dat u van uw vader twee geboortejaren had vernomen, meer bepaald 1993 en 1994 (notities CGVS I, p.5), is verder geen serieuze uitleg voor de gedane vaststellingen daar u 1993 of 1994 tijdens uw opeenvolgende asiëlprocedures nooit had vermeld als uw geboortjaar en hiermee pas op het CGVS op de proppen kwam, mogelijks omdat deze jaartallen in uw verhaal “op zestienjarige leeftijd omwille van uw problemen uw land te hebben verlaten” passen. Dat u duidelijk uzelf het profiel van ongeschoolde en/of minderjarige wil aanmeten, en doelbewust dit kader schept om de asiëlinstanties te overtuigen bij bepaalde vragen de lat wat lager te leggen, blijkt verder duidelijk uit uw tegenstrijdige verklaringen bij de DVZ en op het CGVS I. Waar u zich bij de DVZ nog voorstelde als iemand die nooit enige scholing had genoten (zie verklaringen DVZ d.d. 23/08/2018, vraag 11) gaf u op het CGVS duidelijk te kennen dat u in totaal zeven jaar naar school ging in uw woonplaats en dat tot enkele maanden voor uw vertrek (notities CGVS I, p.12,13). Opvallend is overigens uw melding ten overstaan de Duitse asiëlinstanties waar u verklaarde uw middelbaar onderwijs te hebben doorlopen (zie verklaringen Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, p.4 “ich habe die Mittelschule abgeschlossen”). Dergelijke door u gedane aanpassingen getuigen bovendien ook geenszins van een “laag/bepaalde cognitief functioneren en mogelijke zwakbegaafdheid”, zoals er in de verslagen van uw psychiater en uw psycholoog wordt gemeld.

Wanneer u om meer uitleg werd gevraagd naar de reden van uw uiteenlopende verklaringen aangaande uw naam en geboortedatum/ jaar, gelet alle incoherenties, stelde u enkel: “De reden is dat u mijn psycholoog dit moet vragen en de medicatie die ik elke dag neem”. Daar uit de medicatie, vernoemd in het door u neergelegde geneesmiddelenvoorschrift (Escitalpram 10 mg, Staudorm, Lormetazepam 2 mg, Minipress 5 mg en de stopgezette Tratodone en Tomamax) niet meteen kon worden opgemaakt dat deze zodanig invloed zouden hebben op uw geheugen dat u uw correcte naam en geboortjaar niet zou kunnen opgeven, werd u gevraagd om zelf een uitleg te geven aan uw uiteenlopende verklaringen aangaande uw identiteit. U gaf hierop aan: “Ik zeg u, ik weet niet wie ik ben, ik ken mijn geboortjaar niet”. Dat u niet zou weten wie u bent is echter een blote bewering daar u verder wel degelijk in staat bleek om de asiëldiensten, zowel in Duitsland als in België, een welbepaald profiel voor te houden en vertrekmotieven uiteen te zetten die u verder ook bewust aanpaste .

Waarom u dan zoveel namen en data had opgegeven verklaarde u enkel dit niet te weten en schoof de vraag naar de reden verder van u af door opnieuw te stellen: "Vraag dat aan mijn psycholoog en over de medicatie die ik elke dag neem" (notities CGVS III, p.13). Zelfs al zou u –zoals u stelt- in moeilijke omstandigheden op straat in Italië –uw eerste land van aankomst-, Zwitserland, Frankrijk, Duitsland en België hebben moeten vertoeven waardoor u gezondheidsproblemen zou hebben gekregen (notities CGVS I, p.14 en CGVS III, p.12), ziet het CGVS niet in waarom u niet gewoon uw echte en enige identiteit opgeeft. Uit de verslagen van uw arts/psychiater blijkt verder ook niet dat u aan een danig ernstige geheugenstoornis zou lijden door toedoen van medicatie. De verslagen van uw psychiater en psychotherapeut wijzen wel naar slaapproblemen, nachtmerries, hallucinaties en het horen van stemmen mogelijks te wijten aan PTSS. Deze rapporten bevatten echter de bevindingen van uw therapeut die louter zijn gebaseerd op uw persoonlijke verklaringen.

Zo ook is het opvallend dat u in tegenstelling tot uw aanvankelijke verklaringen van Ghanese nationaliteit te zijn en stellende dat uw beide ouders over de Ghanese nationaliteit beschikken (zie fiche verklaringen nietbegeleide minderjarige d.d. 08/06/2018), op 23 augustus 2018 ten overstaan de DVZ plotsklaps aangaf van "onbepaalde" nationaliteit te zijn daar uw beide ouders uit Liberia afkomstig zouden komen (zie verklaringen DVZ d.d. 23/08/2018, vraag 6 a). Wanneer u op het CGVS werd gevraagd naar uw nationaliteit antwoordde u nochtans opnieuw onomwonden: "Dat is Ghana natuurlijk" (notities CGVS I, p.5). Verder voegde u eraan toe dat uw ouders wel degelijk over Ghanese documenten beschikten (notities CGVS I, p.10). Ook in Duitsland gaf u overigens duidelijk te kennen Ghanees staatsburger te zijn (zie document aanvraag derde landen, antwoord Bundesamt für Migration und Flüchtlinge d.d. 10/12/2020). Uit een document d.d. 27/08/2018 van de DVZ gericht aan het CGVS blijkt dan weer dat u uw nationaliteit liet veranderen van Ghanese naar "onbepaald ", hetgeen er andermaal op wijst dat u bewust verwarring zaait over uw identiteit en nationaliteit. U legde overigens geen enkel document neer om de identiteitsgegevens die u in voorliggend verzoek gebruikte te staven.

Naast uw uiteenlopende verklaringen over uw eigen identiteitsgegevens kan verder ook worden vastgesteld dat u geen coherente verklaringen aflegt over uw familieleden. Voor een onderzoek naar uw persoonlijke leefsituatie in uw land en de daarmee samenhangende vertrekmotieven is het nochtans van groot belang dat u ook hierover waarachtige verklaringen brengt.

Zo verklaarde u ten overstaan de DVZ op 8 juni 2018 op een vraag naar de naam van uw ouders dat uw vader K. A. heette, afkomstig was uit Bolga en in 2017 overleed. Uw moeder benoemde u als Cynthia A. afkomstig uit Komase. U gaf er verder aan geen broers en zussen te hebben (zie fiche verklaringen nietbegeleide minderjarige d.d. 08/06/2018). Iets meer dan een maand later, benoemde u bij de DVZ op 23 augustus 2018 uw vader als K. (mogelijks Kenneth) B. en uw moeder als D. B. en gaf aan niet te weten van waar in Liberia ze afkomstig zouden zijn. U gaf er ook te kennen dat uw vader was overleden wanneer u nog een kind was maar wist verder niet te melden in welk jaar zijn overlijden plaatsvond (zie verklaringen DVZ d.d. 23/08/2018, vraag 13). Treffend is dan ook vast te stellen dat u op het CGVS vertelt dat uw vader Ken/Kennedy B. is en uw moeder D. (notities CGVS I, p.7). Ineens wist u ook te melden dat ze beiden uit Monrovia (Liberia) afkomstig zouden zijn (notities CGVS I, p. 5). Uit uw verdere verklaringen blijkt bovendien dat uw vader nog leefde wanneer u in 2009 uw problemen kreeg en het land verliet en niet zoals u eerder aangaf dat hij overleden was toen u nog een kind was (notities CGVS I, p.23,24). Opvallend is ook uw melding over een zus die u als Cynthia benoemt (zie verklaringen DVZ d.d.23/08/2018, vraag 17 en notities CGVS I, p.6,7). Zelfs over uw vertrekdatum uit Ghana bent u niet coherent. Waar u bij de Duitse asielinstanties verklaarde in december 2006 Ghana te hebben verlaten en ongeveer in december 2007 in Europa te zijn aangekomen (zie verklaringen Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, p.3), verklaart u op het CGVS dat u in 2009 uw land verliet (notities CGVS I, p.11). Door het afleggen van dergelijke uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen zet u uw algemene geloofwaardigheid volledig op de helling.

Wat er ook van zij, u verklaarde dat u de Ghanese nationaliteit bezit, dat u werd vervolgd en vervolging vreest wegens uw seksuele oriëntatie (notities CGVS I, p.3 en CGVS II, p.15,28,29). In het licht van de elementen in uw dossier is het CGVS er echter niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten.

Na grondig onderzoek van uw opeenvolgende uiteenzetting kan echter worden vastgesteld dat u enkel oppervlakkige, stereotiepe, inconsistente en ontwijkende verklaringen aflegt over uw belevingen en ervaringen bij de bewustwording/ontdekking van uw seksuele oriëntatie.

Deze vaststelling blijkt vooreerst uit het feit dat u in het kader van uw asielpcedure in Duitsland merkwaardig genoeg geen enkel gewag maakte van uw seksuele oriëntatie en de problemen die daarmee verbonden waren, wanneer u de kans werd geboden een uiteenzetting te geven over uw vertrekmotieven en de redenen waarom u om internationale bescherming vroeg. Dit gegeven zet niet alleen uw algemene geloofwaardigheid, maar ook uw verklaring dat u uw land verliet omwille van uw seksuele oriëntatie danig op de helling. Het CGVS kan immers niet inzien waarom u, nadat u eindelijk de kans werd geboden om uit te leggen waarom u een verzoek om internationale bescherming indient, (in Duitsland) een verhaal zou verzinnen dat totaal haaks staat op uw beweerde werkelijke vluchtmotieven. Waar u op het CGVS duidelijk aangeeft homoseksueel te zijn en nooit een relatie met een meisje/ vrouw te hebben gehad (notities CGVS II, p.9,11 en CGVS III, p.6,7), verklaarde u ten overstaan de Duitse asielinstellingen dat u uw land van herkomst, Ghana, heeft ontvlucht nadat u uw vriendin zwanger had gemaakt en problemen kreeg met haar familieleden (zie document aanvraag derde landen, antwoord Bundesamt für Migration und Flüchtlinge d.d. 10/12/2020, pp.4-7). Geconfronteerd met dit totaal uiteenlopend profiel dat u van u zelf weergaf, stelde u: “Ja, waarom, ik heb mijn religie (VZ zegt letterlijk “religion”) verborgen, toen ik uit mijn land vertrok wilde ik niemand vertellen dat ik gay was, ik was bang, daarom heb ik dat zo verschillend daar verteld” (notities CGVS III, p.7). Uw uitleg bang te zijn geweest de ware redenen van uw vertrek te melden bij een instantie waar u om internationale bescherming vraagt is echter niet overtuigend. Het is immers grotesk te beweren in een homofobe omgeving als in Ghana wel openlijk avances te hebben durven maken bij de jongens uit uw omgeving (notities CGVS I, p.13,26,32 en CGVS II, p.7), maar in Europa bang te zijn geweest uit te komen voor uw seksuele oriëntatie, terwijl u duidelijk van meet af aan verklaart uw land te hebben verlaten en naar Europa te zijn gekomen omwille van uw seksuele oriëntatie en de problemen die u daardoor had meegemaakt (notities CGVS III, p.11). Op de vraag wat u ertoe bracht dat u in België ineens besloot alsnog te melden dat u homoseksueel bent en omwille van deze redenen uw land te hebben verlaten, antwoordde u enkel: “Dat is wat ik ben daarom zo verteld” (notities CGVS III, p.7), zonder verdere toelichting voor het grote verschil in uw opeenvolgende uiteenzettingen. U werd dan ook gevraagd waarom u in Duitsland niet had gemeld homoseksueel te zijn. U herhaalde echter opnieuw: “Ik zei u, toen ik kwam heb ik niet over mijn religie verteld, ik geloofde niemand meer ik was bang”. Op de vraag van wie u dan bang was wanneer uw Duitse Protection Officer naar de redenen van uw vertrek vroeg antwoordde u niet (notities CGVS III, p.8). Uiteindelijk reageerde u met: “Toen ik daar kwam, omwille van wat me in mijn land was overkomen was ik van iedereen bang dat ze me iets zouden aandoen. Toen ik in dit land kwam besloot ik het te vertellen. Ik vertelde het om er bevrijd van te zijn”, waarmee u nog steeds geen concreet antwoord bood waarom u bij uw eerdere kans om over uw asielmotieven te praten dit niet deed (notities CGVS III, p.8). Dat u zelfs tot op uw derde persoonlijk onderhoud het nalaat om de volledige waarheid te melden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming is overigens frappant. Ondanks de mogelijkheid die u meermaals was gegeven correcte informatie te geven over uw relaties/partners, en na meermaals te zijn opgemerkt correcte en concrete informatie te delen inzake uw verzoek om internationale bescherming (notities CGVS I, p.2, notities CGVS II, p.3 en notities CGVS III, p.2), blijkt u alsnog hiervan geen gebruik te hebben willen maken en bleef u zelfs tijdens uw derde persoonlijke onderhoud volharden in uw bewering nooit met een meisje/vrouw een relatie te hebben gehad, noch ooit te hebben gepretendeerd een dergelijke relatie te hebben onderhouden (notities CGVS III, p.6). Uw verdere uitleg in Duitsland niets te hebben verteld over uw seksuele oriëntatie omdat u te veel stress had door dakloos te zijn geweest in Italië en Zwitserland en hierdoor verward zou zijn geweest (notities CGVS III, p.7,8), is overigens geen afdoende uitleg voor uw nalatigheid. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers logischerwijs worden verwacht dat hij, wanneer zich de kans voordoet, zijn ware asielmotieven meldt.

Bovendien valt het op dat u dit nalaten probeerde af te schuiven op de Duitse instanties door te stellen dat u ook daar op straat diende te leven en dat uw verzoek om internationale bescherming niet werd onderzocht (notities CGVS III, p.7,9,10,11). Wanneer u werd geconfronteerd met de beschikbare informatie op het CGVS aangaande uw asielpcedure in Duitsland, uw opvang tijdens uw procedure aldaar en voorgehouden dat uw verzoek er wel werd onderzocht, poeierde u de gestelde vragen af door te stellen dat u over de procedure niets meer wist (notities CGVS III, p.9,10). Dat u op een vlotte manier een relaas kan brengen over gebeurtenissen die jaren voor uw gesprekken in Duitsland en België plaatsvonden, maar niet zou weten welke redenen er werden gegeven voor een weigeringsbeslissing op uw verzoek om internationale bescherming in Duitsland is opmerkelijk en doet vermoeden dat u ter

plaatsse wat antwoorden verzint om uw werkelijke vertrekmotieven te verdoezelen. Bovendien ondermijnt u hiermee uw algemene geloofwaardigheid. Uw voorgehouden laconieke houding tijdens uw asielpcedure in Duitsland is overigens tekenend. Gevraagd of uw raadsheer in beroep ging tegen de negatieve beslissing verklaarde u dit niet te weten. Gevraagd hoe het kwam dat u dit niet wist antwoordde u opnieuw: "geen idee" (notities CGVS III, p.10). U gaf verder enkel opnieuw aan dat Duitsland u had laten weten niet verantwoordelijk te zijn voor uw verzoek, wat echter wordt tegengesproken door de informatie verstrekt door de Duitse asielinstantie (notities CGVS III, p.10). Bovendien wijst uw antwoord, geen idee te hebben of er een beroep werd aangetekend tegen de negatieve beslissing in Duitsland en wat de redenen van de weigering waren, op een totaal ontbreken van interesse in uw eigen procedure. Dat u bovendien niet zou hebben geweten hoe u eventueel opnieuw een asielaanvraag kon indienen om uw werkelijke asielmotieven uiteen te kunnen zetten, is grotesk gelet het feit dat u een advocaat ter beschikking had aan wie u dat desgevallend had kunnen vragen (notities CGVS III, p.10 en zie documenten Bundesamt für Migration und Flüchtlinge).

Hogervermelde vaststellingen laten toe om de waarachtigheid van uw bewering dat u Ghana heeft verlaten omwille van uw homoseksuele oriëntatie en de daaraan gerelateerde problemen te betwisten.

Verder kan uw bewering dat u homoseksueel bent (notities CGVS I, p.26) op basis van een aantal andere bevindingen worden betwijfeld. Gevraagd op welk moment in uw leven u te weten kwam over het bestaan van homoseksualiteit gaf u aan dat u hierover pas in Europa was te weten gekomen, daar u in Ghana nooit over homoseksualiteit/homoseksueel had gehoord (notities CGVS I, p. 28). Treffend is dan ook de vaststelling dat uit uw verdere uitleg blijkt dat u in Ghana wel degelijk op de hoogte was over het bestaan van homoseksualiteit en dat u zelfs wist dat het niet werd aanvaard. U gaf immers te kennen dat homoseksuelen of mensen die men hiervan verdacht "kojobesija" werden genoemd –een term die voor homoseksuelen wordt gebruikt- en dat zelf u deze term naar het hoofd kreeg geworpen door enkele jongens (notities CGVS I, p. 28,29 en CGVS II, p.8). Voorts vertelde u dat uw leraar u op de man af zou hebben gevraagd of u gay bent (notities CGVS II, p.8). Verder legde u ook nog uit dat u van zowel uw vriend A. als van uw moeder had gehoord dat uw idee over het hebben van seksuele betrekkingen tussen personen van hetzelfde geslacht taboe/verboden was (notities CGVS II, p.13). Dat u langs de ene kant insinueert nooit over homoseksualiteit te hebben gehoord in Ghana of over de term homoseksueel, maar langs de andere kant vertelt meermaals met dit onderwerp in aanraking te zijn gekomen via de televisie, wat anderen iemand/u toeriepen en wat uw leraar, uw vriend en uw moeder tegen u zeiden (CGVS I, p.28), is opvallend en staat haaks op mekaar. Even onaannemelijk kan overigens uw houding tegenover uw leraar worden genoemd. U vertelde immers dat u bij zijn vraag of u gay was hem antwoordde dit niet te weten (notities CGVS II, p.8). Men zou nochtans van iemand die in een homofobe omgeving voortbeweegt en die bovendien werd gewaarschuwd zijn leven te kunnen verliezen indien iemand achter zijn homoseksualiteit zou komen verwachten dat deze tegenover zijn leerkracht een meer doordacht antwoord zou geven dan in het midden te laten of hij homoseksueel is.

Hoe dan ook, gepolst hoe u zelf tot het besef kwam homoseksueel te zijn en hoe u ermee omging, gaf u aan (seksuele) gevoelens te hebben gekoesterd voor andere jongens (notities CGVS I, p.27,28,29). U legde vervolgens uit dat u bij uw vrienden/schoolmaten probeerde te weten te komen of ze ook te vinden waren voor lichamelijke omgang met u (notities CGVS I, p.23,26 en notities CGVS II, p.7). Uw uitleg hoe u bij uw vrienden hiernaar polste is echter bijzonder te noemen gelet de homofobe omgeving waarin u zich bevond. Stellende dat u al heel vroeg van uw moeder had gehoord dat bepaald gedrag van u niet zou worden getolereerd en u zelfs uw leven erdoor zou kunnen verliezen (notities CGVS II, p.11) en wetende dat uw kennissenkring uw gedrag niet aanvaardde -u verklaarde hierover: "dan was ik 14 en ging ik met jongens om en dan als ik zakgeld had dan ging ik ze wat kopen om te eten buiten en dan begon ik ze zo van die vragen te stelen van zie je het zitten met ene jongen te zijn of een jongen te kussen en dan waren ze boos en begonnen over me slecht te spreken en me te slaan" (notities CGVS I, p.28)... "als ik mensen benaderde, ik zocht een partner, maar het waren verkeerde personen. Ze vertelden mijn vader dan bv dat ik ze bij hun achterwerk vastgreep en dat ik me zo gedroeg, ik hield van jongens en van wat ik deed" (notities CGVS I, p.23)- is uw uitleg over uw openlijke doen en laten tegenover personen aan wie u uw geaardheid wilde kenbaar maken markant en vooral bijzonder riskant en dus niet overtuigend. Men kan immers van iemand die is gewaarschuwd zijn leven te kunnen verliezen –u stelde dat uw vader u zelfs met de dood bedreigde als de geruchten over u zouden kloppen (notities CGVS II, p.13,14)- verwachten dat hij niet proefondervindelijk te werk zou gaan om na te gaan of bepaalde jongens zich tot hem aangetrokken voelden en dat hij wat voorzichtiger zou zijn en zich wat discreter zou opstellen in zijn pogingen om een partner te vinden. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u, na reeds te zijn uitgescholden en na te zijn gewaarschuwd met uw leven te spelen allusies makend op uw seksuele oriëntatie, gewoon verder te zijn blijven proberen de jongens die u kende openlijk te

overhalen tot intimiteiten. Uw uitleg over uw doen en laten bij uw ontdekking op personen van hetzelfde geslacht te vallen ontbeert dan ook elke doorleefdheid.

Ook uw verklaringen over uw verdere beleving van uw seksuele oriëntatie zijn niet overtuigend omdat ze getuigen van een totaal gebrek aan risico-inschatting. Zo is uw uitleg over uw toenadering tot uw beste vriend A. vooreerst incoherent (notities CGVS I, p.31,32). Waar u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud te kennen gaf dat A. uw voorstel om tussen jongens te kussen oké vond (notities CGVS I, p.32,33), schetste u bij uw tweede persoonlijke onderhoud hierover een heel ander beeld. U gaf er immers aan: "...dan stelde ik hem vragen zoals kan je een jongen kussen, denk je dat je dat zou kunnen en hij liet blijken dat hij dat niet kon... hij zei enkel dat hij zoiets niet had gedaan en dat ook niet wilde doen" (notities CGVS II, p.7). Uw verklaringen over uw toenadering tot A. missen bovendien ook elke doorleefdheid. Gelet uw uitleg de eerste stap te hebben gezet om A. te overtuigen om meer dan een vriendschappelijke relatie erop na te houden (notities CGVS II, p.13), werd u gevraagd of u dan het idee had dat hij eventueel gay was en met andere woorden hiervoor zou hebben kunnen openstaan (notities CGVS II, p.7). U legde uit dat u zoiets niet kon geweten hebben en u daarom hem probeerde te benaderen (notities CGVS II, p.7), de vraag stellend of hij het zag zitten om een jongen te kussen en open te staan voor een meer dan een vriendschappelijke relatie. Het is echter uitermate bedenkelijk dat u, louter omdat u bevriend was met A., op een dergelijke openlijke manier zo'n voorstel zou hebben geponeerd en zou hebben aangedrongen op intimiteiten, hierbij openlijk stellend dat u niet op vrouwen viel en een relatie met een man beter vond (notities CGVS II, p.20), het risico lopend dat jullie jarenlange vriendschap hierbij zou aflopen en hij u mogelijks kon verraden. Bovendien bleek A. u meermaals duidelijk te hebben gemaakt helemaal niet open te staan om een meer dan vriendschappelijke relatie te hebben (notities CGVS I, p. en CGVS II, p.7). Dat A. ermee zou hebben ingestemd in ruil voor geld seks met u te hebben, terwijl hij duidelijk geen homoseksuele gevoelens koesterde en homoseksualiteit zelfs als iets taboe zag (notities CGVS II, p.13), komt volstrekt niet geloofwaardig over, te meer omdat uit uw beschrijving ook blijkt dat het een bijzonder pijnlijke ervaring was voor A. (notities CGVS I, p.32,33,34 en CGVS II, p.21). Uw verklaringen over de wijze waarop u hem benaderde en "overtuigde", alsook over zijn reactie op uw voorstel, rekening houdend met het feit dat hij niet homoseksueel geaard was en het voor hem volstrekt geen aangename ervaring was, overtuigen niet, en al zeker niet in een context waarin homoseksualiteit taboe is.

Evenmin kan er aan uw relatie met K. O. enig geloof worden gehecht. Het is immers zeer onwaarschijnlijk dat een jongen uit uw klas zou hebben besloten om openlijk met u om te gaan en openlijk een relatie met u te hebben –u stelde immers regelmatig onder de bomen in uw dorp te hebben afgesproken om samen intiem te zijn- (notities CGVS I, p.23 en CGVS II, p.19), nadat u door de vrienden van A. en andere jongens die u kende werd uitgescholden omwille van uw homoseksualiteit en nadat de jongens elkaar voor u waarschuwden (notities CGVS II, p.15,16). Ook wekt het verbazing dat u –ondanks uw besef dat een aantal personen uit uw naaste omgeving u vijandig gezind waren omwille van uw vermeende homoseksuele oriëntatie- niet de nodige voorzichtigheid aan de dag legde om niet te worden ontdekt met K.. Uit uw verklaring dat de jongens die u met K. betrapten stelden "we zien jullie elke avond hier we weten wat jullie doen, we willen jullie niet in onze stad, jullie hebben een bad spirit we gaan jullie doden de volgende namiddag" (notities CGVS I, p.24) kan immers worden afgeleid dat u en K. elkaar elke dag op dezelfde openbare plaats ontmoetten om er intiem te zijn, terwijl men van een homoseksueel paar waarvan een van de partners in het verleden al meermaals te maken kreeg met bedreigingen en leeft in een homofobe omgeving toch zou verwachten dat ze elkaar op verschillende (niet-openbare) plaatsen en tijdstippen zouden ontmoeten. Dat uw anderhalf jaar durende relatie met K. niet overtuigt blijkt verder uit het volgende (notities CGVSII, p.19): Wanneer u werd gevraagd hoe jullie aanvankelijke vriendschap resulteerde in meer dan gewone vriendschap antwoordde u: "Voor hij me kende en voor hij vertelde dat hij me al kende zoals ik was, ik geloofde hem eerst niet, maar dan vertelde hij over zijn geboorte dus hij zei hij zei dat hij besloot anders te zijn, zodat geen vrouw door hem zou lijden en sterven en ik geloofde hem en vanaf dan begon eigenlijk onze relatie" (notities CGVS II, p.16), waarmee u echter helemaal geen inkijk gaf hoe jullie relatie van vriendschap tot meer overging. Daar u aangaf dat u voor K. zijn eerste relatie/partner was (notities CGVS II, p.19), werd u gevraagd hoe K. voor zichzelf had uitgemaakt dat hij enkel met mannen een relatie wilde. U legde immers uit dat homoseksualiteit in Ghana verboden is (notities CGVS II, p.24). U wees echter opnieuw naar uw eerdere uitleg dat K. hiertoe **had besloten** omdat hij meisjes niet wilde zwanger maken (notities CGVS II, p.16). Het lijkt er dan ook op dat u homoseksualiteit ziet als een optie –een beslissing die iemand kan nemen- als gevolg van externe omstandigheden en niet als een intrinsiek onderdeel van een persoon. Gevraagd of u K., die u als gay omschreef omdat u samen sliep (notities CGVS II, p.17), ooit had gevraagd of hij zich als homoseksueel zou hebben gezien los van de mogelijkheid om vrouwen zwanger te maken, stelde u een dergelijk gesprek niet te hebben gehad en u dit daarom niet weet (notities CGVS

II, p.17). Wanneer u werd gevraagd of K. zich als homoseksueel zou hebben gezien indien zijn eigen moeder niet was overleden bij een bevalling, gaf u ook aan dit niet te weten (notities CGVS II, p.24). Daar u aangaf beiden te hebben geweten dat jullie leven in Ghana niet veilig zou zijn, werd u gevraagd of u daar over sprak. U antwoordde enkel: "Ja, dat zeg ik toch, we zeiden dat ons leven in Ghana niet veilig was maar we wisten niet wat doen, we hadden geen andere plannen", verder verwijzend naar jullie jeugdige leeftijd van zestien jaar (notities CGVS II, p.23), die overigens in het licht van uw uiteenlopende verklaringen over uw leeftijd (cf. supra) kan worden betwist. Dat u op een vraag of jullie naar mogelijke oplossingen voor jullie situatie nadachten ontkennend antwoordt (notities CGVS II, p.23) en bij een vraag naar mogelijke toekomstplannen van K., niet verder komt dat op te merken: "Hij zag zich als homoseksueel, hij had een man nodig voor een relatie, het land verlaten zou moeilijk zijn" (notities CGVS II, p.17,23), is echter bijzonder pover te noemen. U gaf nochtans duidelijk aan dat jullie beiden in het dorp met de vinger werden gewezen en uitgescholden (notities CGVS II, p.23). Uw aanvankelijke stelling geen gesprekken over bepaalde plannen voor jullie toekomst te hebben gevoerd staat bovendien enigszins haaks op uw verdere insinuatie wel degelijk dit onderwerp te hebben aangesneden stellende: "We waren steeds over aan het praten, zo van als we geld zouden hebben gaan we hier samen weg, zelfs weg uit Ghana naar Amerika of de UK, want mensen zoals wij we hebben hier geen leven we gaan hier gedood worden". Dat u aanvankelijk voorhoudt niet over toekomstplannen te hebben gehad om vervolgens te stellen dat jullie migratieplannen hadden besproken doet vermoeden dat u ter plaatse antwoorden verzint (notities CGVS II, p.24). Daar u aangaf reeds voor uw beweerde laatste incident door bewoners van uw woonplaats verdacht te zijn geweest van homoseksualiteit en hierom meermaals met de vinger te zijn gewezen en uitgescholden (notities CGVS II, p.6,7)- is het absoluut niet geloofwaardig dat u niet door zou hebben gehad in het oog te zijn gehouden in u uw dorp (notities CGVS I, p.23) en dat u dagelijks (notities CGVS I, p.24) afspraakjes zou hebben geregeld in openlucht, onder de bomen bij uw dorp, om intiem te kunnen zijn met K. (notities CGVS I, p.24 en CGVS II, p.9,19). Van iemand die meermaals door zijn moeder werd attent gemaakt op de risico's die een homoseksueel loopt in zijn land en die bovendien reeds werd bedreigd, kan immers worden verwacht dat hij er alles aan doet om meer doordachte keuzes te maken om het risico te beperken en niet betrappt te worden, dan voor te houden in openlucht af te spreken om seksuele betrekkingen te hebben (notities CGVS II, p.19). Hierbij kan nog worden bemerkt dat uw verklaringen over de houding van uw moeder –die u blijkbaar in alle omstandigheden welwillend bleef- enigszins merkwaardig is. Het is immers verbazingwekkend dat uitgerekend zij besloot uw religieuze vader in te lichten over het feit dat u betrappt was op intimiteiten met K., terwijl ze goed op de hoogte was van uw vaders mening over homoseksualiteit (notities CGVS I, p.12,23,28 en CGVS II, p.9,14). Alle bovenstaande opmerkingen in acht nemend is het geheel van uw verklaringen dan ook niet overtuigend.

Andere redenen om uw land te verlaten of redenen waarom u niet naar uw land van herkomst, Ghana zou kunnen terugkeren, behalve de door u voorgehouden seksuele oriëntatie en de daarmee gepaarde problemen stelde u niet te hebben (notities CGVS II, p.27).

Daar uw verklaringen aangaande uw homoseksualiteit en de beleving ervan niet overtuigend werden bevonden, kan er evenmin aan uw verklaringen een homoseksuele relatie in België met E. –een man uit Benin, wiens familienaam u tot op het heden niet blijkt te kennen (notities CGVS I, p.18,19 en notities CGVS II, p.4) te zijn aangegaan nog enig geloof worden gehecht. De door u neergelegde fotoprints waarop u te zien bent op de Brusselse gay pride –ook met E.- in mei 2019, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Een aanwezigheid op een dergelijke manifestatie ondersteunt op zich immers op geen enkele manier uw beweringen aangaande uw seksuele oriëntatie. Uw regelmatige deelname aan gesprekken in de organisatie Rainbowhouse, onderschreven door de voorzitter, de heer Oliviero Aseglio op 26 september 2019, worden niet betwist, doch attesteert een dergelijk schrijven geenszins uw seksuele geaardheid, noch de daarmee samenhangende beweerde problemen in uw land van herkomst, daar deze inhoud louter gebaseerd is op uw eigen verklaringen.

De overige door u neergelegde documenten –met name de medische attesten en verslagen waarin melding wordt gemaakt van gezondheidsklachten die kunnen wijzen op posttraumatische stress- werden hierboven reeds besproken. Er kan voor de volledigheid nog aan worden toegevoegd dat uit wat voorafgaat bezwaarlijk kan worden geconcludeerd dat uw psychische toestand voortvloeit uit uw beweerde seksuele oriëntatie en de door u hieraan gerelateerde problemen, vermits deze niet overtuigend werden geacht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift de volgende middelen aan:

- Schending van art. 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van art. 48/6 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van art. 48/7 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van art. 48/8 van de Vreemdelingenwet ;
- Schending van het art. 62 van de Vreemdelingenwet - schending van de materiële motiveringsverplichting ;
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;
- Schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel".

Omtrent de kwetsbaarheden van verzoeker wordt verwezen naar de voorgelegde psychologische attesten en verslagen (stukken 2-5).

Volgens verzoeker zijn de verstrekte bijzondere procedurele waarborgen veruit inadequaat:

"De verstrekte bijzondere procedurele waarborgen

De verweerster bepaalt met betrekking tot de bijzondere procedurele noden: [...]

Het CGVS kent dus volgende bijzonder procedurele waarborgen toe:

- *Er werd de verzoeker gevraagd of hij in staat was het gesprek te houden*
- *De verzoeker werd er op gewezen dat hij pauzes kon vragen en het kon aangeven moest er iets niet goed gaan.*

De verstrekte bijzondere procedurele waarborgen zijn niet eens bijzondere procedurele waarborgen

Het CGVS beperkt zich tot het stellen dat ze gevraagd heeft hoe het met de verzoeker ging en ze gezegd heeft dat hij om pauzes kon vragen en problemen signaleren. Gelet op dit kan het CGVS volgens haarzelf besluiten dat de verzoeker kan voldoen aan zijn verplichtingen in de procedure.

Deze redenering is al even lachwekkend als bedroevend.

Dit gebeurt bij elk verzoek om internationale bescherming en beantwoord geenszins de kritiek aangevoerd in de psychologische attesten.

De verstrekte bijzondere procedurele waarborgen zijn geenszins aangepast aan de aangevoerde symptomen in de psychologische attesten.

Onder meer:

Deze symptomen, in het bijzonder de (rand-)psychotische symptomen kunnen in belangrijke mate het gehoor beïnvloeden, gezien de mogelijke sterke impact die de auditieve hallucinaties ("zijn stemmen") kunnen hebben of wat hij 'mag' vertellen, en de mogelijke (paranoïde) interpretatie die hij zou kunnen geven aan bepaalde vraagstelling. (zie het stuk 3)

En

- (1) posttraumatische stresssymptomen, waarbij niet alleen intrusiesymptomen zoals nachtmerries bij hem sterk aanwezig zijn, maar ook de 'vermijdende symptomencluster' waarbij hij actief tracht te vergeten en te vermijden; en in (2) (rand-)psychotische symptomen (stemmen horen, visuele hallucinaties) die vaak ook gezien worden als een dissociatiemechanisme om traumatische herinneringen te 'vermijden' (ofte splitsen, weg te duwen).*
- (2) Daarnaast kan dit uiteraard ook opnieuw - mede - beïnvloed worden door (het vermoeden van) het beperkte cognitieve functioneren van George, waardoor dit soort gesprekken moeilijk 'opgeslagen' worden in zijn geheugen." (zie het stuk 4)*

Nergens gaat het CGVS in op deze symptomen. Ze legt de verantwoordelijkheid volledig bij de psychisch gestoorde verzoeker om zijn eigen psychiater te zijn en de attesten van zijn psychiater op het gehoor te weerleggen door te zeggen dat hij OK is.

De verzoeker bedoelt hiermee niet dat hij geen psychologische problemen heeft. De verzoeker bedoelt hiermee dat hij naar zijn beste capaciteit zal proberen deelnemen. Dat hij aanvaard heeft dat hij daar moet zijn. Dat hij mee wil werken en dat hij het gevoel heeft het gesprek aan te kunnen. Hij bedoelt hier niet mee dat het gesprek kan verlopen zonder enige rekening te houden met zijn psychologische toestand.

De verstrekte bijzondere procedurele zijn niet te rijmen met de kenmerken van PTSS.

Posttraumatische stressstoornis (PTSS) is een aandoening die ontstaat als gevolg van blootstelling aan traumatische gebeurtenissen. De symptomen van PTSS zijn onder meer terugkerende flashbacks, ontwijking van of onverschilligheid voor herinneringen aan de gebeurtenis, hypergevoeligheid¹ en veranderingen in de algemene patronen van de cognitieve en emotionele reacties van de persoon.

[...]

Psychologische trauma's verstoren de "opslag" en de "raadpleging" van het autobiografisch geheugen. (BCHV - CBAR, Trauma, geloofwaardigheid en bewijs in de asielprocedure, 2014, p. 15)

Ook werden ernstige wijzigingen in het autobiografisch geheugen aangetoond bij personen met depressie (gelinkt aan trauma) of PTSS.

[...]

De vereiste bijzondere procedurele waarborgen

De verzoeker heeft zoals hierboven uiteengezet aangetoond dat zijn psychologische toestand weldegelijk een impact heeft gehad op zijn capaciteit om gehoord te worden.

Hieraan had deels verholpen kunnen worden door het opnieuw horen van de verzoeker door een PO gespecialiseerd in het horen van psychologisch kwetsbare verzoekers.

Beter zou een gehoor door een gediplomeerd psycholoog zijn geweest gelet op het enorm precaire karakter van de verzoeker maar aangezien het CGVS zijn enige psycholoog in 2015 ontsloeg en hiermee de psy-cel opdoekte is dit niet meer mogelijk.

(BCHV-CBAR, Verslag van de contactvergadering van 10 februari 2015", 2015, § 22)

Het gehoor door een PO gespecialiseerd in het horen van psychologisch kwetsbare verzoekers is reeds meermaals door het CGVS toegekend als bijzonder procedurele waarborg.

(zie onder meer RvV nr. 235 668 van 29 april 2020 en Gribomont H., "Violences sexuelles au Kosovo: l'octroi de besoins procéduraux spéciaux par le CGRA et de la protection par le CCE", Cahiers de l'EDEM janvier 2020)

Zoals onder meer toegekend als bijzondere procedurele nood in volgende zaken met betrekking tot getraumatiseerde verzoekers:

RvV nr. 229 165 van 26 november 2019

RvV nr. 235 668 van 29 april 2020

Deze bijzondere procedurele waarborg werd zelfs toegekend aan een verzoeker met "louter" een angststoornis en een depressieve stoornis: [citaat uit RvV 29 april 2020, nr. 235 668]

De verzoeker heeft een geattesteerde PTSS-diagnose en geattesteerde psychotische problemen en kan dan ook niet begrijpen waarom hij deze waarborg niet kreeg.

Conclusie

Concluderend is de bijzondere psychologische toestand van de verzoeker een bijzondere procedurele nood van de verzoekende partij.

In casu is niet gepoogd om deze nood te verhelpen door het aanbieden van adequate bijzondere procedurele waarborgen.

De verweerder is ook niet in staat om retroactief bijzondere procedurele waarborgen toe te kennen aan een gehoor dat al plaats had.

Bij deze heeft de verweerder onredelijk gehandeld, onvoldoende gemotiveerd en artikel 48/8 Vw. en de toepasselijke omzettingbepalingen uit de Herschikte Procedurerichtlijn geschonden.

Dit noopt op zijn minst tot een heronderzoek met toekenning van de adequate bijzondere procedurele noden. Om dit te bewerkstelligen dient de beslissing vernietigd te worden en de verzoeker opnieuw opgeroepen te worden."

Verzoeker voert aan dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de impact van trauma bij de beoordeling ten gronde:

"De psychische toestand van de verzoeker is uiteraard niet enkel relevant bij de beoordeling van de bijzondere procedurele noden. Bijzondere procedurele noden kunnen bijna nooit de verzoeker op dezelfde voet plaatsen als een verzoeker zonder psychische problemen.

Het CGVS dient zich bewust te zijn van de impact die deze psychische toestand alsnog heeft op het verloop van de procedure, meer bepaald op de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verzoeker."

In het verzoekschrift wordt vervolgens een theoretische uiteenzetting gegeven over het meenemen van de psychologische toestand in de beoordeling van het verzoek, de belangrijke rol ervan bij de geloofwaardigheidsbeoordeling, de impact van de geloofwaardigheidsverstorende factoren, de verantwoordelijkheid van verweerder voor het vaststellen van psychische problemen die kunnen interfereren met de geloofwaardigheidsbeoordeling, het effect op de bewijsstandaard ten gronde en de omkering van de bewijslast.

Het verzoekschrift stelt verder:

"Het medisch attest van de psycholoog maakt op basis van haar medische bevindingen een waarschijnlijkheidsoordeel over het causaal verband tussen de homoseksualiteit en de vervolgingsdaden die daarmee gepaard gingen van de verzoeker (subjectief element te beoordelen door de verweerder) en de vastgestelde stoornissen (objectief medisch element, vastgesteld door de psycholoog).

Het attest van 18.09.2019 stelt:

"Wat betreft de (rand-)psychotische symptomen ernstige paranoïde gedachten, visuele en auditievehallucinaties.

Deze laatste symptomen/gedachten hebben rechtstreeks steeds betrekking op het fysieke geweld dat hij gedurende zijn traject heeft ervaren, maar het valt voor mij niet uit te sluiten dat ervaringen in het thuisland m.b.t. zijn homoseksualiteit hier ook een rol in spelen. Dit soort reflecties (in welke mate die paranoïde gedachten een bredere achtergrond hebben) zijn echter moeilijk te maken door George (cf. infra rond zijn cognitief functioneren). "

Deze beoordeling is in sé een medische vaststelling, maar erkent dat nooit met 100% zekerheid hierover uitsluitel gegeven kan worden.

Het is dan ook een medisch waarschijnlijkheidsoordeel.

Bij deze is het dan ook voldoende aannemelijk gemaakt dat de verzoeker aan PTSS leidt wegens het ondergaan van de door haar aangehaalde traumatische gebeurtenissen.

De bewijslast ligt bij de verweerder om aan te tonen dat dit niet het geval is."

Het verzoekschrift vervolgt:

"4.3.3. De impact van de psychologische toestand is onvoldoende in overweging genomen bij de geloofwaardigheidsbeoordeling

o 4.3.3.1. Vaststellingen in het medisch attest

De medische attesten kaderen uitgebreid de impact die de psychische toestand van de verzoeker gehad op de procedure:

- PTSS*
- psychotische symptomen ernstige paranoïde gedachten*
- Vermijdingsgedrag*
- Dissociatieve symptomen*
- Een laag cognitief functioneren*
- Beperkte toegang tot het langetermijngeheugen*

De verzoeker geeft dan ook toe inconsistente en frappante verklaringen afgelegd te hebben. De vaststelling dat hierdoor zijn verklaringen ongeloofwaardig zijn is er één die misschien nog getrokken kan worden. De vaststelling dat de verzoeker geen internationale bescherming nodig heeft is een die echter geenszins uit dit dossier afgeleid kan worden.

o 4.3.3.2.

A)

In een arrest van 26 november 2019 stelde Uw Zetel dat hoewel de geloofwaardigheidsbeoordeling een nodige stap is om te bepalen of de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt dit niet de hoofdvraag is. De twijfel die voorkomt uit de geloofwaardigheidsbeoordeling van de verklaringen verhindert niet dat de autoriteiten zich finaal moeten baseren op basis van al het bewijsmateriaal om de te kijken of de materiële voorwaarden voor internationale bescherming aannemelijk zijn gemaakt.

(RvV 229 265 van 26 november 2019, p. 8)

In casu is dit niet gebeurd.

B)

Daarnaast hanteert het CGVS een binaire visie op wat aantastingen van het geheugen betreft: of het geheugen is zo aangetast dat de verzoeker geen coherente en consistente verklaringen kan afleggen, of de verzoeker is volledig in staat coherente en consistente verklaringen te geven. In casu kiest het CGVS voor de tweede optie en wordt geen rekening gehouden met de effecten van trauma op het geheugen. Er wordt herhaald dat geheugenproblemen bijna nooit tot een totale afwezigheid van herinneringen leidt, maar er zal veeleer sprake zijn van partiële en incomplete herinneringen.

(Bloemen E. & Kollen M., Bewijs geleverd - Medisch steunbewijs en medische beperkingen in asiel, 2015, p. 63)

Gelet op alle psychologische problemen van de verzoeker is het zeker dat hij niet volledig coherente en consistente verklaringen kan geven, wat niet uitsluit dat het mogelijk is dat hij soms of vaak wel coherent en consistent zal zijn. Aangezien de geloofwaardigheidsbeoordeling in essentie gereduceerd wordt tot een zoektocht naar inconsistenties is dit des te meer frappant. De psychische problemen moeten meegenomen worden in de beoordeling.

De PO moet meezoeken naar verklaringen voor de inconsistenties in dit geval.

(UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status and Guidelines on International Protection Under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, 2019, §199)

C)

Het CGVS heeft absoluut geen moeite gedaan om de waarheid te achterhalen.

Zij heeft de verzoeker aan dezelfde bewijsstandaard als een verzoeker zonder psychische heftige psychische problemen. Zij heeft geen rekening gehouden met het feit dat absolute consistentie en detaillering voor de verzoeker onmogelijk zijn.

Hieronder worden alle punten door de verweerster aangehaald in de beslissing overlopen en worden ze gekaderd aan de hand van de symptomen van de verzoeker.

o 4.3.3.3.

A) Betreffende de leeftijd van de verzoeker

Het CGVS stelt: [...]

De verzoeker zou dus gelogen hebben over zijn leeftijd. Vele verzoekers doen dit reeds door de fysiek stemmen van mede asielzoekers in het centrum di hun zeggen dat dit zal helpen. Dit is duidelijk ook bij de verzoeker blijven plakken. Hij heeft dan ook denkbeeldige stemmen in zijn hoofd die hem aanraden om van alles en nog wat te doen. Het is dan ook niet abnormaal dat de verzoeker dit probeerde. Het kan hem ook niet kwalijk genomen worden. De verzoeker is mentaal beperkt en makkelijk beïnvloedbaar.

B) Betreffende de identiteit van de verzoeker

Het CGVS stelt: [...]

Het is correct dat deze vaststellingen tegenstrijdig zijn. Maar hieruit simpelweg de ongeloofwaardigheid afleiden en zich geen vragen stellen bij de oorzaak van deze frappante verklaringen is een asielinstantie onwaardig.

OF de verzoeker is de slechtste leugenaar op aarde die de slechtste poging tot het misleiden van de asielinstanties ondernam.

OF de psychologische toestand van de verzoeker (psychotisch, paranoia, getraumatiseerd) heeft ervoor gezorgd dat hij deze frappante verklaringen aflegde.

Deze laatste hypothese is overduidelijk de realiteit.

Daarnaast wordt opgemerkt dat de geboortedata twee maal in 1998 en twee maal in 1989 zouden zijn volgens de beweringen van de verzoeker. Ook in België geeft de verzoeker aan in 1998 geboren te zijn, meer bepaald op 03.06.1998 zoals hij al tweemaal eerder deed. Het CGVS besluit dan:

"Het valt hierbij op dat de door u opgegeven geboortejaren tien jaar verschillen. "

(zie het stuk 1)

Het is duidelijk dat hier in de jaartallen één cijfertje gewisseld is door een vertalingsfout of een fout in hoofde van de verzoeker. Dit getuigt nog maar eens van de absoluut niet-coöperatieve houding van het CGVS.

C) Betreffende de scholing van de verzoeker:

Het CGVS stelt: [...]

Het CGVS haalt hier eigenlijk enkel aan dat de verzoeker in Duitsland aangaf naar school te zijn geweest en in België niet. Dit is alweer een duidelijke manifestatie van diens psychische problemen. Het CGVS besluit echter: [...]

Het CGVS is dus duidelijk van oordeel dat een zwakbegaafde niet in staat is om te liegen/tegenstrijdige verklaringen af te leggen.

Dit houdt absoluut geen steek en de PO, die overigens geen enkele opleiding genoten heeft met betrekking tot psychologische problemen, stelt zich hier in de plaats van een psycholoog, die overigens

professor is aan de UGent en een psychiater. De bewijswaarde van de medische documenten is manifest geschonden.

D) Betreffende de medicatie van de verzoeker

Het CGVS stelt vast dat de verzoeker verschillende zware medicijnen neemt maar besluit: [...]

Toch hebben al deze medicijnen een zware tol geëist van de verzoeker.

Ze hebben tal van mogelijke bijwerkingen.

[...]

Concluderend neemt de verzoeker een cocktail van antipsychotica, antidepressiva en nog andere geneesmiddelen en kan er onmogelijk gesteld worden dat dit geen invloed had.

Ook de twee stopzette medicamenten hadden eenzelfde duidelijke invloed. Dit is ook relevant omdat de vorige verklaringen in andere landen van de verzoeker onder invloed van deze medicamenten werden afgelegd.

E) Betreffende de waarde die het CGVS aan de psychologische attesten hecht

In het midden van de beslissing laat het CGVS het achterste van haar tong zien met betrekking tot de waarde die zij aan de psychologische attesten heeft gegeven: [...]

Het feit dat psychologisch onderzoek gebaseerd is op de verklaringen van de verzoeker ontdoet deze vaststellingen niet van hun medisch karakter.

Evert Bloemen, arts en stafid bij het Instituut voor Mensenrechten en Medisch onderzoek (IMMO) stelt hierover het volgende:

"Psychologisch en psychiatrisch onderzoek geeft door navragen, gericht onderzoek en observaties een beeld van de bestaande symptomen, zoals angsten, herbelevingen, concentratie- of geheugenproblemen.

Het onderzoek door een deskundige ordent de subjectieve informatie verstrekt door de asielzoeker en komt dan tot een objectief medisch oordeel of diagnose."

(Bloemen E. & KollenM., "Bewijs geleverd -Medisch steunbewijs en medische beperkingen in asiel", *Journal Vreemdelingenrecht*, 2015, 27, p. 58)

Het commissariaat maakt duidelijk dat zij elke vorm van gesprekstherapie zonder waarde vindt. Deze houding

is absoluut inacceptabel. Psychologen en psychiaters hebben onnoemelijk meer opleiding gehad tot het doorgronden van de psyché van mensen dan een PO. Hun attesten opzij schuiven op basis van deze redenering is echt een brug te ver.

F) Betreffende de afkomst van de ouders van de VIB

Het CGVS stelt dat de verzoeker, ten overstaan de DVZ plotsklaps aangaf van "onbepaalde" nationaliteit te zijn daar uw beide ouders uit Liberia afkomstig zouden komen. Op elk ander interview gaf de verzoeker aan dat ze uit Ghana komen. Het moge duidelijk zijn dat ze uit Ghana komen en dat de verzoekers verkeerde verklaring geïnduceerd was door zijn psychologische toestand.

G) Betreffende de familiale relaties van de verzoeker

Het is duidelijk dat de verzoeker door zijn psychologische toestand vele verkeerde verklaringen heeft afgelegd en verschillende identiteiten heeft aangenomen. Dat dit ook niet meer overzichtelijk is en veel tegenstrijdigheden bevat is dan ook evidentie, maar niet de kern van de zaak. De kern van de zaak is de vervolging die de verzoeker vreest. Zijn afkomst uit Ghana wordt ook niet in twijfel getrokken aangezien het een relatief veilig land is.

H) Betreffende de geaardheid van de verzoeker

Wat wel in twijfel wordt getrokken is de geaardheid van de verzoeker. Dit op basis van volgende redenering: [...]

Laat dat laatste nu net zijn waartoe de verzoeker niet in staat is wegens zijn psychische toestand.

Hieronder worden de inhoudelijke punten van het CGVS nog eens overlopen:

- De verzoeker vertelde in Duitsland niet dat hij homoseksueel is.

In Duitsland stelde de verzoeker te moeten zijn gevlucht omdat hij een meisje zwanger gemaakt had. De verzoeker stelde het volgende bij confrontatie hiermee: [...]

Het CGVS reageerde hierop: [...]

Ten eerste is het taalgebruik van het CGVS ongepast en ook onaangepast aan de kwetsbare verzoeker. De verweerster verwijt de verzoeker dat deze iets zo intiem als zijn geaardheid niet onmiddellijk op tafel gooide terwijl hij zich in een toestand van extreme angst en materiële deprivatie bevond.

Het is waar dat de verzoeker in Ghana zijn seksualiteit heeft proberen ontdekken.

Hij was zich toen niet volledig bewust van het gevaar hiervoor uit te komen. Na te zijn geslagen verbannen en bedreigd met als gevolg dat hij alleen op straat leefde in vreemd land waar veel geweld is onder asielzoekers was de verzoeker iets voorzigtiger. Dit is compleet verstaanbaar.

De conclusie van het CGVS gaat desalniettemin als volgt: [...]

Alweer maakt het CGVS volkomen abstractie van wat de verzoeker ondergaan heeft in Ghana en in Europa en welke impact dit psychologisch op hem gehad heeft.

Vertrouwen is iets dat gewonnen moet worden. Vanuit een volkomen rationeel denkbeeld van iemand die al heel zijn leven in België woont is het uiteraard de evidentie dat aan het CGVS dit onmiddellijk gemeld wordt. Vanuit het perspectief van een psychotische, depressieve, getraumatiseerde, geslagen, mishandelde, gemediceerde ex-dakloze die niet in een land is opgegroeid waar homoseksualiteit ok is, is dit uiteraard minder de evidentie.

- *De verzoeker wist te weinig over de renden van weigering en zijn eventueel beroep in Duitsland*

Het CGVS stelt: [...]

Alweer het grotesk taalgebruik buiten beschouwing latende legt het CGVS alweer de verantwoordelijkheid bij de verzoeker voor diens gebrekkige verklaringen in de vorige procedures. Nergens blijkt enig onderzoek naar de psychische situatie van de verzoeker. Het is alsof de PO zijn gedachten al opgemaakt had bij het lezen van de dossiers uit ede andere landen en enkel op zoek was naar een reden om te weigeren.

- *De verzoeker is inconsistent over zijn kennis van het woord 'homoseksualiteit' in Ghana*

Het CGVS stelt: [...]

Belangrijk is om op te merken dat de verzoeker maar in één van de drie verhoren insinueerde dat hij het toen gebruikte woord voor homoseksualiteit niet gebruikte/kende in Ghana.

De verzoeker wist weldegelijk wat homoseksualiteit was aangezien hij het zelf is.

Toch was hij naïef in zijn denken er rond. De verzoeker is niet de meest cognitief vaardige persoon en er heerst een groot taboe rond homoseksualiteit in Ghana.

Zodoende was het voor hem moeilijk te verstaan waar het allemaal om ging en hoe mensen hierop zouden reageren. Voor hem voelde het normaal en natuurlijk. Hij onderschatte hoe zijn gemeenschap ging reageren.

Dit verklaart dan ook zijn ietwat losse houding.

Na hierdoor geslagen mishandelde en verbannen te zijn was de verzoeker uiteraard voorzichtiger met het delen van informatie over zijn seksualiteit.

- *Het is ongeloofwaardig dat de verzoeker zo roekeloos tewerk ging in het zoeken van een vriendje*

Het CGVS vind het frappant dat de verzoeker soms jongens aansprak om te polsen of zij geïnteresseerd waren in seksuele betrekkingen met hem. Het is diezelfde naïviteit en lage cognitieve capaciteit zoals hierboven beschreven die hieraan ten grondslag ligt.

- *De manier waarop de verzoeker zijn eerste seksuele ervaring met A. had is ongeloofwaardig*

Het CGVS haalt aan dat de verzoeker zijn vriendschapsrelatie op het spel zette om dit verzoek te doen. Het CGVS haalt aan dat het raar is dat A. instemde met dit verzoek ondanks dat hij niet homoseksueel was.

Het CGVS vergeet dat het hier om jonge mensen gaat die ene goede relatie hadden en door het Taboe dat er over homoseksualiteit hangt in Ghana hier geen enkele informatie over hadden. Het is logisch dat de verzoeker zijn enige oudste vriend, een persoon die hij vertrouwde, hierover aansprak en zag als de persoon om samen zijn seksualiteit te verkennen. Dat deze instemde is niet ongewoon. Tieners exploreren nu eenmaal vaak dingen die ze niet mogen. Het is dus absoluut niet ongeloofwaardig dat dit is gebeurd.

- *Er kan geen geloof gehecht worden aan diens relatie met K. O.*

Het CGVS vind het raar dat de verzoeker en K. niet altijd op andere plaatsen afspraken om niet ontdekt te worden.

Dit is uiteraard geen argument om te zeggen dat het verhaal ongeloofwaardig is. Dit is uiterst een praktische regeling van twee naïeve jonge personen.

Het CGVS vind het raar dat de verzoeker verteld dat de achterliggende reden waarom K. homo was is dat hij getraumatiseerd was door het (over)lijden van zijn moeder bij een bevalling en dit nooit een vrouw wou aandoen.

Het CGVS stelt: [...]

Dit is een uiterst frappante redenering. Het is het CGVS dat altijd vraagt naar hoe mensen erachter K.n dat ze homo waren en dan een goed relaas verwacht. Het is het CGVS dat seksualiteit reduceert tot iets dat aangetoond kan worden met 'verhaaltjes' over de oorsprong ervan. De verzoeker heeft zijn best gedaan een verklaring te vinden en die uit te drukken. Om dan te zeggen dat homoseksualiteit als een keuze op basis van feiten wordt gezien is volgens de verzoeker gewoon belachelijk.

Het CGVS verwijt de verzoeker dat hij geen uitgebreide toekomstplannen maakte met zijn vriendje.

Ze laat hierbij buiten beschouwing dat voor zulke jonge mensen de wereld nog heel gesloten is. Ze kunnen het zich niet inbeelden te vertrekken dus ze berusten in hun toestand. Toch zijn ze daar beetje bij beetje aan beginnen denken. Verder in het gesprek maakt de verzoeker toch gewag van migratieplannen om te ontsnappen aan de homofobie in Ghana.

De verweerster vind het gek dat de moeder van de verzoeker hem toch bleef steunen en hem hielp vertrekken. Zijn moeder heeft gedaan wat ze zag als het beste voor haar zoon maar kon het onmogelijk niet aan zijn vader vertellen. Zijn moeder is ook in innerlijke tweestrijd. Ze houdt van haar zoon, maar heeft altijd geleerd homo's te haten. Het is dan ook logisch dat haar gedrag inconsistent is.

Het CGVS besluit dat de verzoeker niet oprecht homofiel is.

Toch heeft de verzoeker actueel een relatie met een man uit Benin, E.. Hij legde ook foto's voor op de gay pride waar hij opstaat met zijn partner. Hij legt ook een attest van the rainbow house voor dat dit bevestigd.

Dit wordt allen als onvoldoende beschouwd om zijn geloofwaardigheid te herstellen.

Deze documenten zijn echter uiterst relevant. En kunnen niet zomaar geweerd worden.

Uw zetel besliste reeds: [citaat uit RvV 29 januari 2013, nr. 96 061]

Deze exacte formulering is ook overgenomen in de rechtsleer van uw zetel zelf.

(Ishema R., Roisin O. & Groulard F.X., "L'administration de la preuve en matière d'asile: principes et illustrations", in: 10 ans du Conseil du Contentieux des Étrangers: la protection juridictionnelle effective, Die Keure, Brugge, 2017, p. 352.)".

Concluderend stelt het verzoekschrift:

"... is de bijzondere psychologische toestand van de verzoeker een bijzondere procedurele nood van de verzoekende partij.

... is n casu niet gepoogd om deze nood te verhelpen door het aanbieden van adequate bijzondere procedurele waarborgen.

De verweerster is ook niet in staat om retroactief bijzondere procedurele waarborgen toe te kennen aan een gehoor dat al plaats had.

Bij deze heeft de verweerster onredelijk gehandeld, onvoldoende gemotiveerd en zijn het artikel 48/8 Vw. en de toepasselijke omzettingbepalingen uit de Herschikte Procedurerichtlijn geschonden.

Dit noopt op zijn minst tot een heronderzoek met toekenning van de adequate bijzondere procedurele noden. Om dit te bewerkstelligen dient de beslissing vernietigd te worden en de verzoeker opnieuw opgeroepen te worden.

... is onvoldoende rekening gehouden met de impact van de psychologische situatie bij de beoordeling ten gronde.

Deze beoordeling die de kern van het verzoek uitmaakt is dus manifest gebrekkig, door het:

... hanteren van een te hoge bewijsstandaard.

... onvoldoende rekening gehouden met de impact van de psychologische situatie van de verzoeker op de geloofwaardigheidsbeoordeling.

... het onterecht niet toepassen van de omkering van de bewijslast.

Wanneer men dit wel allemaal in acht neemt kan de verzoeker als geloofwaardig bestempeld worden en dient hem het voordeel van de twijfel toegekend te worden."

2.2. Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker de volgende stukken:

- 2. Opnamerapport psychiatrie ;*
- 3. Psychologisch verslag, 18.09.2019 ;*
- 4. Psychologisch verslag, 30.10.2019 ;*
- 5. Attest psychiatrie, 09.12.2019 ;*
- 6. Medicijneninformatie escitalopram ;*
- 7. Medicijneninformatie Flurazepam ;*
- 8. Medicijneninformatie lormetazepam ;*
- 9. Medicijneninformatie Minipress 5g".*

2.3. Bij aanvullende nota van 19 juli 2021 voegt verzoeker stukken 11 en 12 over de situatie voor homoseksuelen in Ghana. Bij aanvullende nota van 5 augustus 2021 voegt verzoeker stukken 13-17 over de actuele situatie voor homoseksuelen in Ghana.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en

48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Het verzoekschrift gaat in op de bijzondere procedurele noden van verzoeker, gelet op zijn psychologische toestand (stukken 2-9 bij het verzoekschrift). Volgens het verzoekschrift zijn de genomen steunmaatregelen (i) geen bijzondere procedurele waarborgen omdat deze waarborgen zouden gelden bij elk verzoek om internationale bescherming, (ii) niet aangepast aan de aangevoerde

symptomen in de psychologische attestaten, (iii) niet te rijmen met de kenmerken van PTSS. Volgens verzoeker had hieraan deels verholpen kunnen worden door het opnieuw horen van de verzoeker door een *protection officer* gespecialiseerd in het horen van psychologisch kwetsbare verzoekers of, nog beter, een gehoor door een gediplomeerd psycholoog gelet op het enorm precaire karakter van verzoeker.

Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat er niet aan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p.89).

Blijkens de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verschillende attestaten in verzoekers dossier melding maken van een psychologische kwetsbaarheid. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden aan verzoeker steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van zijn verzoek.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* rekening heeft gehouden met verzoekers toestand. Zo werd verzoeker bij aanvang van de drie persoonlijke onderhouds gesprekken gevraagd of hij zich in staat voelde om het persoonlijk onderhoud te doen, werd er gewezen op de mogelijkheid om pauzes te vragen en werd verzoeker gevraagd om melding te maken indien er iets niet goed zou gaan (notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: notities) 3 oktober 2019, p. 2, 4; notities 8 september 2020, p. 3, 5-6; notities 4 februari 2021, p. 3-4). Tijdens het derde persoonlijk onderhoud werd verzoeker bijgestaan door een vertrouwenspersoon. De dossierbehandelaar heeft voorts eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Indien verzoeker een vraag niet goed begreep, werd deze door de dossierbehandelaar geherformuleerd. Aan verzoeker werden zowel open als concrete vragen gesteld. Tijdens de persoonlijke onderhouds gesprekken heeft verzoeker op geen enkel moment aangegeven dat hij niet in staat was deel te nemen aan de procedure of verklaringen af te leggen. Ook verzoekers advocaat formuleerde geen dergelijke opmerkingen toen die kans geboden werd aan het einde van de persoonlijke onderhouds gesprekken (notities 3 oktober 2019, p. 34; notities 8 september 2020, p. 27; notities 4 februari 2021, p. 15-16). Verzoekers vertrouwenspersoon, aanwezig tijdens het derde persoonlijk onderhoud, uitte weliswaar een vermoeden dat een trauma of cognitieve bekwaamheid het hem moeilijk maakt dingen te herinneren, feiten te reconstrueren of chronologisch te vertellen, maar ook zij formuleerde geen bezwaren tegen het plaatshebben van het onderhoud (notities 4 februari 2021, p. 15-16).

Verzoeker blijft ook in het verzoekschrift bij loutere stellingen en hij licht niet toe op welke wijze de hem geboden steunmaatregelen tekortschoten, noch hoe een andere (gespecialiseerde) interviewer of dossierbehandelaar meer passende steun zou bieden.

Evenmin blijkt uit de door verzoeker voorgelegde psychologische attestaten dat verzoekers psychische problemen van die aard zijn dat hij niet zou kunnen deelnemen aan de asielprocedure, noch dat de hem

geboden steunmaatregelen niet toereikend waren. Het psychologisch attest van 18 september 2019 stelt dat verzoekers auditieve hallucinaties (“*zijn stemmen*”) mogelijk een sterke impact kunnen hebben op wat hij “*mag*” vertellen of voor een mogelijke paranoïde interpretatie van bepaalde vragen zou kunnen leiden, maar geen dergelijke voorvallen worden in het verzoekschrift aangehaald. Het attest wist ook op de indruk van de psycholoog dat verzoeker een vrij laag cognitief functioneren zou kunnen hebben, wat een belangrijke impact kan hebben op zijn functioneren tijdens het gehoor, maar ook dit vindt geen weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeker in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden, evenals dat verzoeker heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

6. Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ghana uit vrees voor problemen omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de volgende vaststellingen verzoekers algemene geloofwaardigheid ondermijnen:

- Verzoeker gaf doorheen zijn verschillende asielprocedures ook andere namen, geboortedata en geboorteplaatsen op.
- Aanvankelijk verklaarde verzoeker tegen de Belgische autoriteiten dat hij de Ghanese nationaliteit had, net als zijn beide ouders, maar op 23 augustus 2018 verklaarde hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken plots van “*onbepaalde*” nationaliteit te zijn omdat zijn beide ouders van Liberia afkomstig waren (verklaring DVZ, vraag 6a) én uit een document van 27 augustus 2018, van de Dienst Vreemdelingenzaken gericht aan het Commissariaat-generaal, blijkt dat verzoeker zijn nationaliteit liet veranderen van Ghanees naar “*onbepaald*”. Wanneer hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op 3 oktober 2019 werd gevraagd naar zijn nationaliteit, antwoordde hij “*Dat is Ghana natuurlijk*” (notities 3 oktober 2019, p. 3).
- Ook verzoekers verklaringen over de namen en afkomst van zijn ouders zijn tegenstrijdig. Bovendien beweerde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader overleden was toen hij nog een kind was, terwijl hij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader nog leefde toen hij in 2009 het land verliet én dat de bedreigingen van zijn vader de aanleiding van zijn vlucht uitmaakten.
- Verder verklaarde verzoeker op 8 juni 2018 dat hij geen broers of zussen had, maar bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 augustus 2018 en bij het Commissariaat-generaal maakte hij opeens wel melding van een zus.
- Hij vertelde bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij nooit enige scholing had genoten (verklaring DVZ, vraag 11), terwijl hij op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij zeven jaar naar school ging (notities, p. 12-13) en hij bij de Duitse asielinstanties verklaard had de middelbare school te hebben doorlopen.
- Aangaande zijn vertrek uit Ghana, liet verzoeker bij de Duitse asielinstanties optekenen dat hij in december 2006 het land had verlaten en in december 2007 in Europa aankwam, terwijl hij op het Commissariaat-generaal aangaf dat hij Ghana in 2009 verliet.
- Bij de Duitse asielinstanties gaf verzoeker een geheel ander asielaanbod op. Daar vertelde hij dat hij Ghana diende te ontvluchten nadat hij zijn vriendin zwanger had gemaakt en hij problemen kreeg met haar familieleden.

Verzoekers tegenstrijdige verklaringen wijzen erop dat hij de Europese autoriteiten intentioneel tracht te misleiden. Hij was kennelijk van oordeel dat zijn ware levensomstandigheden en ware relaas geen aanleiding zouden geven tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker biedt hoe dan ook middels dergelijke bedrieglijke verklaringen geen zicht op zijn ware levensloop- en omstandigheden of de redenen van vertrek.

7. In het verzoekschrift worden deze incoherente verklaringen geweten aan zijn psychologische toestand en voorgeschreven medicatie (stukken 2-9) die zou zorgen voor “*partiële en incomplete herinneringen*” en waardoor hij geen volledig coherente en consistente verklaringen zou kunnen geven.

Uit de voorgelegde psychologische attesten kan echter niet worden afgeleid dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedures inzake zijn verzoek noch dat zijn cognitieve vermogens dermate zouden zijn aangetast zodat hij in de onmogelijkheid is om zijn echte naam, leeftijd, geboorteplaats, thuissituatie en redenen voor vertrek uit Ghana te kunnen vertellen.

Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker omwille van zijn psychologische toestand (psychotisch, paranoia, getraumatiseerd, volgens het verzoekschrift) onwaarachtige verklaringen zou afleggen over dergelijke elementaire aspecten van zijn identiteit en leven, gezien het immers meer doorzetting en luciditeit vraagt om valse verklaringen af te leggen dan correcte die gemakkelijker te onthouden zijn gezien ze steun vinden in de realiteit.

Verzoeker toont niet aan dat alle incoherente verklaringen een “*duidelijke manifestatie van diens psychische problemen*” dan wel bijwerkingen van de voorgeschreven medicatie zijn, temeer daar in het verzoekschrift vervolgens wordt benadrukt dat er wél geloof kan en moet worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beleving van zijn homoseksualiteit en relaties in Ghana. Het gaat niet op om verzoeker enerzijds te beschrijven als een “*psychotische, depressieve, getraumatiseerde, geslagen, mishandelde, gemediceerde ex-dakloze*” die zijn naam, leeftijd en gezinssituatie niet coherent kan aangeven, doch anderzijds te menen dat verzoeker wél in staat is om correcte verklaringen af te leggen over een complex gevoelsmatig onderwerp zoals zijn seksuele geaardheid.

8. Waar in het verzoekschrift wordt volgehouden dat verzoeker wel degelijk geloofwaardige verklaringen aflegt over zijn homoseksualiteit, dient op de volgende vaststellingen te worden gewezen:

- Enerzijds vertelde verzoeker dat hij voelde dat hij “*anders*” was en dat hij seks wilde hebben met jongens, maar dat hij niet wist dat homoseksualiteit bestond, dat hij in Ghana nooit iemand over homoseksualiteit hoorde spreken en dat hij pas in Europa de eerste keer iets over homoseksualiteit had vernomen (notities 3 oktober 2019, p. 28). Anderzijds bleek hij wel op de hoogte van de pejoratieve term die in Ghana aan homoseksuelen wordt gegeven (notities 3 oktober 2019, p. 28), kreeg hij deze term zelf naar het hoofd geworpen (notities 3 oktober 2019, p. 28-29), vertelden meerdere mensen hem dat seks tussen personen met hetzelfde geslacht verboden en taboe was (notities 8 september 2020, p. 13) en werd hij door een leerkracht zelfs uitdrukkelijk gevraagd of hij gay was (notities 8 september 2020, p. 8). In het verzoekschrift wordt beweerd dat verzoeker niet de meest cognitief vaardige persoon is, dat hij omwille van zijn naïviteit moeilijk verstond waar het allemaal om ging en hoe mensen hierop zouden reageren en dat hij onderschatte hoe zijn gemeenschap ging reageren op homoseksualiteit. Gelet op verzoekers eigen verklaringen over hoe hij werd behandeld of bevraagd door anderen die een vermoeden hadden dat hij homo was, kan deze uitleg, noch het feit dat er in Ghana een groot taboe heerst rond homoseksualiteit, aannemelijk maken waarom verzoeker uitdrukkelijk beweerde dat hij in Ghana nooit iemand over homoseksualiteit hoorde spreken en dat hij pas in Europa de eerste keer iets over homoseksualiteit vernam (notities 3 oktober 2019, p. 28). Verzoekers uiteenlopende verklaringen kunnen niet verzoend worden en wijzen erop dat verzoeker zijn verklaringen aanpast naarmate doorgevraagd wordt.
- Verzoekers verklaringen over hoe hij andere jongens benaderde voor seks of een relatie doen eveneens afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Zo vertelde verzoeker dat hij bij vrienden polste of ze te vinden waren voor lichamelijke betrekkingen met hem door hen onomwonden te vragen of ze het zagen zitten om met een jongen te zijn of te kussen (notities 3 oktober 2019, p. 28) of dat hij mannen zelfs gewoonweg ongevraagd bij hun achterwerk vastgreep (notities 3 oktober 2019, p. 23). Deze vaststellingen kunnen geenszins verschoond worden door de naïviteit en lage cognitieve capaciteit, zoals aangehaald in het verzoekschrift, daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij wel degelijk op de hoogte was van de homofobie in de Ghanese samenleving. Verzoekers verklaringen geven dan ook geen blijk van een naïviteit of lage cognitieve capaciteit, maar wel van een gebrek aan bekendheid met de leefwereld van homoseksuelen in Ghana.

- Ook verzoekers verklaringen over de onverholen toenadering die hij zocht tot zijn beste vriend A. zijn (i) tegenstrijdig, daar hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangaf dat A. positief reageerde op zijn voorstel om te kussen (notities 3 oktober 2019, p. 31), terwijl hij tijdens het tweede persoonlijk onderhoud vertelde dat A. zijn voorstel afwees en dat verzoeker hem moest overhalen met geld (notities 8 september 2020, p. 7), (ii) totaal ongeloofwaardig en zelfs levensgevaarlijk in de homofobe Ghanese context die verzoeker zelf schetst. De beweringen in het verzoekschrift, met name dat het hier om jonge mensen gaat die een goede relatie hadden en dat tieners nu eenmaal vaak dingen exploreren die ze niet mogen, kunnen verzoekers verschillende versies van de feiten en roekeloos gedrag niet verklaren. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat zowel verzoeker als A. wisten welke risico's homoseksuelen lopen in Ghana, ook al hangt er taboe rond homoseksualiteit zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift.
- Verder getuigt verzoekers relatie met K. evenzeer van een totaal gebrek aan voeling met de precare situatie van de LGBTI-gemeenschap in Ghana. Verzoeker verklaarde dat hij en K. elke dag afspraken om seks te hebben, op dezelfde openbare plaats, zijnde onder de bomen in zijn dorp, en dat dit werd opgemerkt door jongeren (notities 3 oktober 2019, p. 24). Dit kan bezwaarlijk een "praktische" regeling van twee naïeve jonge personen worden genoemd, zoals het verzoekschrift stelt, gezien verzoeker al meermaals te maken had gekregen met homofobe bedreigingen.
- Ten slotte is het geen aannemelijke gang van zaken dat verzoekers moeder zijn vader vertelde dat verzoeker betrupt was op intimiteiten met K., terwijl zij goed op de hoogte was van de mening van verzoekers religieuze vaders over homoseksualiteit (notities 3 oktober 2019, p.12, 23, 28; notities 8 september 2020, p.9, 14). Het kan bezwaarlijk verzoend worden dat het voor verzoeksters moeder onmogelijk was om het niet aan haar echtgenoot te vertellen, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, maar dat zij verzoeker dan wel hielp vertrekken uit Ghana.

9. Van verzoeker kan nochtans worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit, alsmede bekend is met de situatie van homoseksuelen in zijn land en eventueel ook in België. Indien de kandidaat-asielzoeker geen bewijs kan verschaffen aangaande zijn of haar seksuele oriëntatie en/of er is een gebrek aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker (UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nr. 64 en UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35).

Daar stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, kan de geloofwaardigheid blijken uit de verklaringen van de asielzoeker betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36 en UNHCR, *Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, Genève, 2012, nrs. 62-66). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en bijgevolg de Raad, mag aldus van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Van een verzoeker om internationale bescherming die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit mag dan ook een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwacht worden, waar verzoeker ernstig tekortschiet.

10. Het verzoekschrift benadrukt nog het waarschijnlijkheidsoordeel in het psychologisch attest van 18 september 2019 betreffende het causaal verband tussen de homoseksualiteit en de vervolgingsdaden die daarmee gepaard gingen van de verzoeker en de vastgestelde stoornissen. Volgens verzoeker werd middels dit attest voldoende aannemelijk gemaakt dat de verzoeker aan PTSS leidt wegens het ondergaan van de door hem aangehaalde traumatische gebeurtenissen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het geen medisch attest op basis van medische bevindingen betreft, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, maar dat het een psychologisch verslag is. Het verslag stelt dat de ernstige paranoïde gedachten en visuele en auditieve hallucinaties rechtstreeks steeds betrekking hebben op het fysieke geweld dat hij gedurende zijn traject heeft ervaren, maar dat het voor

de psycholoog niet uit te sluiten valt dat ervaringen in het thuisland met betrekking tot zijn homoseksualiteit hier ook een rol in spelen.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van dit stuk. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt. Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel de documenten het bestaan van bepaalde mentale letsels kunnen aantonen, vormt dit psychologisch verslag geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. Dit blijkt overigens ook uit de bewoordingen van het attest zelf, waarin de psycholoog vermoedens uit en enkele mogelijke oorzaken benoemt.

11. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoekers homoseksuele geaardheid, is de bij aanvullende nota's gevoegde landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Ghana (stukken 11-17) niet dienstig.

12. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongelooftwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen voor het overige niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongelooftwaardig bevonden verklaringen aangaande de beleving van zijn homoseksualiteit in Ghana, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen daaromtrent en het aanhalen van rechtspraak van de Raad die individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is. Dit kan bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

13. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten.

De algemene stelling in het verzoekschrift dat de foto's van verzoeker op de *gay pride* met zijn partner en het attest van Rainbow House wel uiterst relevant zijn en niet zomaar geweerd kunnen worden, met een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en rechtsleer, doen geen afbreuk aan de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. De Raad neemt om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

14. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Bijgevolg kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

15. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS